

ਮਿਸ ਰਾਧਾ ਬਾਈ

v.

ਪੇਂਡੀਚੇਰੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਖੇਤਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ
ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ
ਅਪ੍ਰੈਲ 20, 1995

[ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕੇ.ਐਸ. ਪਰੀਪੂਰਨ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ]

ਸੇਵਾ ਕਾਨੂੰਨ:

ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਆਸਰਾ ਘਰ—ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰੁਪਯੋਗ ਦੇ ਦੋਸ਼—ਮਹਿਲਾ ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਖੁਲਾਸਾ—ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਅਤੇ ਮੇਲੇਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼—ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ—ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ—ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ—ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ—ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼—ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ—ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕਿ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ—ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਅਸਵੀਕਾਰਤਾ—ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਅਵਾਰਡ।

ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ—ਯੋਨ ਅਪਰਾਧ—ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ—ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਲੋੜ।

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ—ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ—ਬੋਨਾ ਫਾਈਡ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ—ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਭਜਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ—ਚੂਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਂਡੀਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈ, ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ 22 ਜੁਲਾਈ, 1978 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੇਂਡੀਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ, ਇੱਥੇ ਤੀਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹ, ਦੀਆਂ ਗਲਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਅਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਆਸਰਾ ਘਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਰੁਪਯੋਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਤੀਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੰਗ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਝੂਠੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕਮਿਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 30.9.1981 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਤਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਹਸਤਕਸ਼ੇਪ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। 22 ਜੁਲਾਈ, 1978 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਧੂਰਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 26 ਜੁਲਾਈ, 1994 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ (i) ਪੁੰਡੂਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਇਸ ਨਾਲ ਬੱਧ ਸੀ; (ii) ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਸਤੀ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅਣਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੁੰਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ। ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਂਦਿਆਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ

ਫੈਸਲਾ : 1. ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਵਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਬੇਫਾਇਦਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਯੈਨ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਨੂੰ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਰਵਾਡਾ ਭੇਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ, [1983] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 217 ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਚੰਦ੍ਰਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇਵਲਚੰਦ ਜੈਨ ਇਤਿਆਦਿ., [1990] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 550, 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

2. ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, ਜਨਤਾ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਉਚਿਤ, ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਭਲੇਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਫ਼ੀਯੋਗ ਚੂਕ ਦੇ, ਅਤੇ ਅਗਰ ਇਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਾ-ਮਾਫ਼ੀਯੋਗ ਚੂਕ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ

3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫਨਾਮੇ, ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਗਜ਼ਾਤਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਰਭਾਗਿਆਪੂਰਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਸ਼ਰਮ ਦੇ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿ

4. ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੇੜਛਾੜ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਆਸ਼ਰਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਨਾਪਸੰਦੀਦਾ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਸਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਪਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਨੈਤਿਕ ਰੋਸ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਹੋਣੀ ਤੈਅ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਆਇਕ ਜਾਂਚ, ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਉੱਚਤਮ ਸੰਵਿਧਾਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਰਥ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 17 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜਾਂ ਉਪਚਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁੱਖਦ ਹੈ।

5. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਅਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਲੰਬੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣੀ ਪਈ ਪੀੜਾ ਲਈ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੇ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

6. ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 25.8.1992 ਨੂੰ ਹੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਉੱਚ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲਾ, ਮਿਹਨਤੀ, ਈਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਕੜਵੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ

ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਨਾਮਾਫ਼ੀ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 25.8.1992 ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਜਬਰੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੁਸਾਰੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਲਾਭ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਬਰੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨਾਗਰਿਕ ਅਪੀਲਾਤੀ ਅਧਿਕਾਰਤਾ: ਨਾਗਰਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 117 ਦਾ 1986.

26.10.83 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਵਾਲੇ ਮਦਰਾਸ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿ W.P. ਨੰਬਰ 1329 ਦਾ 1979 ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਕੇ.ਸੁਕੁਮਾਰਨ, ਸੀ.ਕੇ. ਸਾਸੀ ਅਤੇ ਮਿਸ. ਰੇਵਤੀ ਰਾਘਵਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਲਈ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਿਆਰ, ਆਰ. ਮੋਹਨ, ਮਿਸ. ਸ਼ਾਂਤਾ ਵਾਸੁਦੇਵਨ, ਪੀ.ਕੇ. ਮਨੋਹਰ, ਆਰ. ਨੇਦੁਮਾਰਨ ਅਤੇ ਵੀ.ਜੀ. ਪ੍ਰਗਾਸਮ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਪਰੀਪੂਰਨਨ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ। ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1329 ਦਾ 1979 ਦਾ ਯਾਚੀ, ਇੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 26.10.1983 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 13.1.1986 ਨੂੰ S.L.P.(C) ਨੰਬਰ 3643 ਦਾ 1984 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ : ਪੁੱਡੂਚੇਰੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਘ ਜਿਸਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੰਤਰਾਲਾ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਡੀ. ਰਾਮਚੰਦਰਨ, ਪੁੱਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਪੂਰਵ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ।

2. ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 25.8.1934 ਹੈ। ਉਸਨੂੰ 21.11.1958 ਨੂੰ ਪੁੱਡੂਚੇਰੀ ਰਾਜ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਅਧੀਨ ਬਾਲ ਕਲਿਆਣ ਆਯੋਜਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਣ ਗਏ। 11.12.1962 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਡੂਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਸਿੱਖਿਆ ਆਯੋਜਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1973 ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਤੀਜਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪੁੱਡੂਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਮੰਤਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਾਲ ਰੈੱਡੀਆਰਪਾਲਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਡਾਇਰੈਕਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਨੈਤਿਕ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰਕਸ਼ਾਤਮਕ ਅਤੇ ਆਸਰਾ ਘਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 1973 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸਾਂਝ ਨਾਲ ਗ਼ੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੁਰੁਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਫਟਕਾਰਿਆ। ਇਸ ਨੇ ਤੀਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿਲਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਉਜਾਗਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਡੂਚੇਰੀ ਤੋਂ ਕਾਰਾਇਕਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 1976 ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਵਰੀ, 1977 ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 1977 ਵਿੱਚ, ਤੀਜਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਮੁੜ ਤੋਂ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀਆਂ ਅਨੈਤਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੀਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਸਤੰਬਰ, 1977 ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਝੂਠੇ ਆਪਰਾਧਿਕ ਦੇਸ਼ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲ

22.7.1978 ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਧੂਰਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਐਸ.ਐਲ.ਪੀ. (ਗ) 1984 ਦਾ ਨੰਬਰ 3643, ਅਤੇ 13.1.1986 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਜਲਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਅਪੀਲ ਆਈ ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 26.7.1994 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼:

"ਮਿਸ ਰਾਧਾ ਬਾਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿਭਾਗ, ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਨੇ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੰਤਰੀ ਇੰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਦੁਰੁਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ 22 ਜੁਲਾਈ, 1978 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਹੁਕਮ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਭਾਗ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ:

'ਤਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ

ਅਤੇ

ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸੰਘ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ।

ਮਿਤੀ: 22 ਜੁਲਾਈ, 1978।

ਵਿਸ਼ਾ: ਮਿਸ ਐਨ. ਰਾਧਾ ਬਾਈ, ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿਭਾਗ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ।

ਮਿਸ ਐਨ. ਰਾਧਾ ਬਾਈ, ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿਭਾਗ, ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਚਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ 12 ਵਜੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਡੀ. ਰਾਮਚੰਦਰਨ, ਸ੍ਰੀ ਟੀ.ਟੀ. ਜੇਸਫ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਵੀ. ਰੰਗਨਾਥਨ ਖਿਲਾਫ ਅਰਜੀਦਾਤਾ ਨੂੰ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਯਾਸ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਜਾਂਚ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਠਾ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਟਾਫ ਦੀਆਂ ਔਰਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਆਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਰਾਧਾ ਬਾਈ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਚੱਛੇਦ 226/227 ਅਧੀਨ ਮਦਰਾਸ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੰਗੇ ਗਏ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਖਿਲਾਫ ਖਾਸ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅਪੀਲ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਇਨਸਾਫ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਤਰਕ ਉੱਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤੁਕਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਧ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 22 ਜੁਲਾਈ, 1978 ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ਿਤ। ਇਹ ਕੰਮ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਨੂੰ ਮਿਸ ਰਾਧਾ ਬਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਤਰਕਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ - ਮੌਖਿਕ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ - ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਤਿੰਨ

ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਖੇਤਰ ਪੁੱਛੂਚੇਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ 6.12.1994 ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਰਜਿਸਟਰੀ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ, ਪੁੱਛੂਚੇਰੀ ਨੂੰ 9.8.94 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ।

3. ਪੁੱਛੂਚੇਰੀ ਦੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ, ਅਫਸੇਸ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਪੁੱਛੂਚੇਰੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ 40 ਪੰਨਿਆਂ (56 ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ) ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ, 19 ਗਵਾਹਾਂ (PW1-PW19) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ (Ext. P1-Ext. P12) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਤੀਜੇ ਜਵਾਬੀ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰਾਂ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ "ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।" ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ, PW-1 (ਤੋਂ PW-19) (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੁਜਰਨ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਸਰਾਹਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

4. ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਕੇ. ਸੁਕੁਮਾਰਨ, ਵੱਡੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੀ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਿਆਰ, ਵੱਡੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਲਈ ਵੀ ਵਕੀਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 & 3 ਲਈ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤੀ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ।

5. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 26.7.1994 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਠੇਸ ਨਿਆਂ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰਕਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਅਰਦਾਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਅਤੇ ਪੁੱਛੂਚੇਰੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵੱਲੋਂ 22.7.1978 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 26.7.1994 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਅਫਸੇਸ ਨਾਲ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਬੇਦਾਇਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆਪਦ ਕਾਰਣ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇਹ ਕਾਫੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ 1952 ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਸਿਕਿਊਟਰਿਕਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਦੋ ਮਾਮਲੇ ਹੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਦੱਸੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਰਵਾਡਾ ਭੋਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ, [1983] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 217, ਪੰਨਾ 226 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ:

"ਸਿਦਾਂਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਜਖਮੀ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਜਿਸ ਨੇ ਜਖਮ ਖਾਧਾ ਹੈ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ) ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗਵਾਹ ਹੈ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਭਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੇਕਰ ਪੀੜਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਕਿਸੇ ਮੌਲਿਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਝੱਲਦੀ ਅਤੇ 'ਸੰਭਾਵਨਾ ਫੈਕਟਰ' ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਆਮ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ, ਪੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਜਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਚੰਦਰਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇਵਲਚੰਦ ਜੈਨ ਆਦਿ., [1990] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 550, ਪੰਨਾ 559 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ :

"..... ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿਕਸ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਉੱਤੇ ਦੇਸ਼ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿਕਸ ਕੋਲ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹਿਚਕਿਚਾਹਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿਕਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਮਝ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੇ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ....."

ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿਕਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਖਾਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ਜੋ ਵੱਧ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਵਤੰਤਰ ਸਬੂਤ ਹੋਣ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁੰਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

6. ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਕਿ ਪੁੰਡੂਚੇਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ 22.7.1978 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼, ਲਗਭਗ 17 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਯੋਗੀ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ, ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਗਜ਼ਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰੈਂਡੀਆਰਪਾਲਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਸਥਾਨ ਦੇ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਨੇ "ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਢਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਸਕ੍ਰਿਆਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਗਰਿਮਾਮਈ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਗਵਰਨਰ, ਜੋ ਪੁੰਡੂਚੇਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਸੀ, ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਕੇਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਦੇ ਪ੍ਰਯਾਸਾਂ ਬਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਜੇਕਰ ਵਿਛੋੜੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਕੜਵੀ ਲੜਾਈ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਨਾ-ਮਾਫੀਯੋਗ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ 'ਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਪੂਰਾ ਨਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ; ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਐਲਾਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਬਰੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਅਨੁਸਾਰੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾਤਮਕ ਲਾਭ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 25.8.1992 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਜਬਰੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਅਤੇ ਇਜ਼ਤ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਲੰਬੀ ਲੜਾਈ 'ਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣੀ ਪਈ ਪੀੜਾ ਲਈ ਇਕਮੁਸਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ 3 ਲੱਖ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਅਤੇ 3 ਵੱਲੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ

ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਅਪੀਲ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਪੀਲ ਨਿਪਟਾਈ ਗਈ।

ਟੀ.ਐਨ.ਏ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Vasu Gupta
Advocate